

lig da det sidste Cirkulære, af 9. Juni, var kommet. Da skrev Ministeren til Arbejdsnævnet under Henvisning til Forhandlinger, han havde ført Dagen før — altsaa den 8. Juni — med det af Rigsdagen nedsatte Udvalg, som vel at mærke giver Indstilling eller udtaler sig om, hvorvidt der er ekstraordinær Arbejdsløshed i et Fag eller ikke, hvilken Indstilling Ministeren imidlertid slet ikke behøver at tage Hensyn til, og anmodede C-Nævnet — dette farlige C-Nævn — om igen at behandle Spørgsmaalet om de 90 Dages Forlængelse, men tilraadede Arbejdsdirektøren at skaffe Oplysninger hos Hjælpekasserne om, hvorledes dette Cirkulære af 9. Juni havde virket. Der har været holdt forskellige Møder i Nævnet derom, men der er ikke sket noget, Nævnet har ikke vedtaget noget. Der har været Mindretal i Nævnet — Mindretal, hvortil jeg har den Ære at høre —, som foreslog, at man foreløbig suspenderede denne Bestemmelse om de 90 Dage og lod de Folk, der har gaaet saa lang Tid arbejdsløse, vedblivende faa Understøttelse. Hvem skal ellers underholde dem? Men der skete ikke noget, og de Folk gaar altsaa fremdeles. Der er mange, der har gaaet 2—3—4 Gange 90 Dage, som ingenting faar, medmindre de tilhører — ja heller ikke en Gang da — et Fag, der har ekstraordinær Arbejdsløshed. Ministeren kunde jo være gaaet imod, men det gjorde han altsaa ikke. Der har ogsaa været en Deputation fra de samvirkende Fagforbund hos Ministeren, og den blev trøstet med en Henvisning til, hvad der var sket, med, at Rigsdagsudvalget havde udtalt sig om Sagen, at der var udgaaet Meddelelse til Arbejdsdirektoratet o. s. v., det blev antydnet, at det gik nok. Det gik alligevel ikke, der skete ikke noget, og naar Loven i sig selv er daarlig, skal der helst en velvillig og god Administration til at føre den lempeligt igennem, men naar Administrationen bliver haardhændet og mange Gange slet, bliver Forholdet endnu daarligere.

Det ærede Medlem (Stensballe) talte om en Ændring af § 5 i Lovforslaget, § 29 i Loven. Jeg lagde ikke saa megen Vægt paa det, han talte om, men mere paa det, han ikke talte om, nemlig Bestemmelsen om, at Stat og Kommune ikke skal yde Bidrag for sine Funktionærer og Arbejdere, uanset om de er pensioneret eller ikke. Det er dog klart, synes jeg, og maa ligge i selve Sagens Natur, at naar Stat og Kommune paa Forhaand bidrager saa betydeligt til den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, som de gør, kan man ikke forlange at

faa baade i Pose og i Sæk, man kan ikke forlange, at de skal betale baade de Tilskud, de giver — Staten en Trediedel til Fonden og Kommunerne en Trediedel til Hjælpekasserne —, og Afgifter for de Arbejdere, de har. Den Tvivl, der har været til Stede, fjernes nu ved den Ændring, der er foreslaaet af § 29, og det er efter min Mening det eneste Lyspunkt i dette Forslag.

Der er noget andet, jeg gerne vil omtale, nemlig de 80 000 Aarskontrakter, der skal være indgaaet mellem Landbrugere og deres Arbejdere. Det er et svimlende Tal; hvorfra det kommer, ved jeg ikke, men jeg maa gaa ud fra, at Dokumenterne er i Orden, de Erklæringer, der skal foreligge for at dokumentere, at vedkommende er antaget paa Aarskontrakt. Det er imidlertid ikke saa meget det, jeg vil tale om. Vi har ikke fra vor Side blandet os i, hvor stort Arbejdsgivernes Bidrag skulde være, vi har staaet paa det principielle Standpunkt, at det var urimeligt, at Arbejdsgivernes skulde betale særligt til Arbejdsløshedsfonden; det har vi altid ment, baade da Loven var til Behandling første Gang og ved senere Lejligheder. Men der er alligevel sket noget nu, som maaske kan faa Landbrugerne til at interessere sig mere for dette Spørgsmaal, nemlig at der i C-Nævnet er vedtaget en Forhøjelse af Landbrugernes Arbejdsgiverbidrag. I Sammenligning med de Bidrag, der er betalt af andre Arbejdsgivere, har de været forbausende smaa, de har kun været 3 Kr., og det kan ikke nægtes — Bidraget skal jo rette sig efter den Fareklasse, hvori vedkommende Fag eller Erhverv befinder sig —, at Landbruget ikke er blandt de laveste Fareklasser. Landbruget har ikke alle sine arbejdsløse ude paa Landet, det fabrikerer arbejdsløse saa godt som Byerne, men skubber dem ind til Byerne, for de arbejdsløse kan ikke nære sig ude paa Landet. Derfor vokser Antallet inde i Byerne ikke alene med det Antal, der naturligt kommer af Byernes egen Industri og Haandværk, Samfærdsel og Handel o. s. v., men ogsaa med det Tilskud, som Landet skyder fra sig. Det er ingen lav Fareklasse, Landbruget befinder sig i, og derfor er det ganske naturligt, synes jeg, at man nu i C-Nævnet har foreslaaet Ministeren at forhøje Landbrugets Arbejdsgiverbidrag med 3 Kr. til 6 Kr. pr. Helaarsarbejder. Det er meget naturligt, naar vi skal have Arbejdsgiverbidrag. Men jeg ved jo ikke, om min Oplysning her kan foranledige, at der om denne Sag, maaske om hele Afsnit 3, kan blive ført en Forhandling i Udvalget. Det skulde glæde mig, for jeg